

699.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu

z dnia 15 listopada 1921 r. 1

o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych.

Na zasadzie art. 55 i 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. r. 1921 № 32, poz. 195) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracodawcy w rolnictwie, przemyśle, handlu i komunikacji nie mogą się uchylić od zatrudniania na każdym 50 pracowników przynajmniej jednego inwalidy wojennego ciężko poszkodowanego w rozumieniu art. 9 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin.

W celu określenia liczby pracowników, zatrudnionych u poszczególnych pracodawców, w znaczeniu niniejszego paragrafu, należy wziąć pod uwagę wszystkie osoby, pracujące w zakładach, należących do jednego i tego samego przedsiębiorcy w obrębie powiatu, jeżeli zakłady te są jednego rodzaju.

§ 2. Każdy pracodawca, zatrudniający co najmniej 50 pracowników, jest obowiązany na wezwanie właściwego państwowego urzędu pośrednictwa pracy wysłać do tego urzędu w ciągu 24 godzin od chwili otrzymania wezwania,—zawiadomienie, ilu pracowników zatrudniał przez ostatnie dwa tygodnie, załączyć wykaz już zatrudnionych ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych z odpisami orzeczeń komisji wojskowo-lekarskiej o uznaniu wymienionych inwalidów za ciężko poszkodowanych oraz wskazać, jakie rodzaje pracy zaofiarowuje tym inwalidom, którzy winni być do danego zakładu jeszcze przyjęci celem uzupełnienia ogólnej liczby, odpowiadającej przedysom § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Po otrzymaniu zawiadomienia państwowy urząd pośrednictwa pracy wysyła do pracodawcy wezwanie, w którym wymienia się imiona i nazwiska inwalidów, polecanych przez urząd. Pracodawca obowiązany jest w ciągu siedmiu dni od chwili wysłania tego wezwania przyjąć z pośród poleconych przez państwowy urząd pośrednictwa pracy tylu inwalidów, aby liczba zatrudnionych u niego inwalidów zadośćczyniła liczbie, wymaganej przez § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile przed tym terminem nie powiadomi państwowy urząd pośrednictwa pracy o przyjęciu do pracy innych ciężko poszkodowanych inwalidów.

§ 4. Pracodawca obowiązany jest zawiadomić państwowy urząd pośrednictwa pracy o każdym zwolnieniu inwalidy z chwilą wymówienia mu pracy. Po otrzymaniu tego zawiadomienia państwowy urząd pośrednictwa pracy wysyła do pracodawcy wezwanie, w którym wymienia się imiona i nazwiska inwalidów, polecanych przez urząd.

Pracodawca obowiązany jest w ciągu siedmiu dni od chwili wysłania wezwania przyjąć do pracy inwalidę z pośród poleconych, względnie w tymże czasie zawiadomić państwowy urząd pośrednictwa pracy o przyjęciu na miejsce zwolnionego innego ciężko poszkodowanego inwalidy.

§ 5. Pracodawcy, uchylający się od spełnienia żądań zgodnych z niniejszym rozporządzeniem, ulegają: w b. zaborze rosyjskim — karze sądowej na podstawie art. 138 kodeksu karnego rosyjskiego, w b. zaborze austriackim karze, na mocy rozporządzenia astr. Min. Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości tudzież Najwyższej władzy policyjnej z d. 30 września 1857 (austr. Dz. U. P. № 198).

§ 6. W b. dzielnicy pruskiej wezwanie do pracodawców wskazane w §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia dokonywa na wniosek państwowego urzędu pośrednictwa pracy właściwy starosta z jednoczesnym zagrożeniem zastosowania § 132 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z d. 30 lipca 1883 r. (Zb. ust. pr. str. 195).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki

Minister Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

Minister Skarbu:

Michalski

S p r o s t o w a n i e

do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 14/X 1921 (Dz. U. R. P. № 86 p. 628).

W punkcie d) § 1 umieszczono przez pomyłkę w dalszym ciągu punktu d) § 1 ustęp zaczynający się od słów: „z tem ograniczeniem, iż przywóz spirytusu i wyrobów zawierających spirytus z zagranicy i wywóz za granicę jest i nadal zasadniczo zakazany. Na wyjątki od tego zakazu zezwolić może Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej — Minister tej dzielnicy, na warunkach określanych każdorazowo. Ministrowi Skarbu zastrzega się prawo dozoru i kontrolowania obrotu spirytusu wewnątrz kraju”. Ustęp ten odnosi się do całej Rzeczypospolitej — a nie do samej b. dzielnicy pruskiej — i powinien stanowić osobny ustęp wysunięty naprzód od nowej linji.